

БРАТЯ ГРИМ

ВАЛТЕР В МАНАСТИРА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

След като сторил много воински подвизи в света и достигнал преклонна възраст, Валтер се замислил за греховете си и решил да добие прошка от небето чрез строг духовен живот. Тутакси се снабдил с тояга, поставил на върха ѝ множество пръстени и на всеки пръстен — по едно звънче; надянал поклонническа мантия и така пребродил почти целия свят. Той искал точно да изучи начина на живот и правилата на всички монаси и затова влизал във всеки манастир; когато встъпвал в църквата обаче, той удрял двукратно или трикратно с все сила тоягата си о пода, така че всички звънчета зазвънявали; по този начин изпитвал усърдността при богослужението. Когато веднъж пристигнал в манастира Новалезе, по обичая си пак ударил поклонническата си тояга о пода. Един от послушниците се обърнал, за да види какво звъни така; и тогава учителят му скочил и зашлевил питомника си. Тогава Валтер въздъхнал и рекъл: „От много дни бродя из този свят и досега не успях да намеря нещо подобно.“ Явил се пред абата, помолил да го приемат в манастира и надянал одеждата на тези монаси; по негова молба бил назначен за градинар на манастира. Опънал две дълги въжета, едното по дължината на градината, другото по ширината; в лятната жега закачал на тях плевелите с корена накъм слънцето, за да изсъхнат и никога вече да не се появят.

В манастира имало дървена талига, изработена много изкусно, върху която не поставяли нищо друго освен висок, снабден на върха с ясно звучаща камбанка прът. От време на време този прът бил забучван така, че всеки да може да го вижда и да чува звъна на камбанката. Всички манастирски дворове и села имали свои талиги, с които прислугата на монасите превозвала зърно и вино; талигата с пръта вървяла начело, следвана от сто или петдесет други талиги и всеки разпознавал, че керванът е на прочутия манастир Новалезе. И никой, бил той херцог, граф, господар или селянин, не дръзвал да му се препречи; пък и търговците на пазара не отваряли сергиите си, докато не видели да се приближава талигата с камбанката. Когато веднъж натоварените талиги се връщали към манастира, натъкнали се на кралските люде, които пасели конете на една ливада. Щом видели толкова стоки да бъдат откарвани в манастира, те нападнали дръзко кервана и отмъкнали всичко. Слугите напразно се съпротивлявали, след което тутакси съобщили за случилото се на абата и братята. Абатът събрал целия манастир и огласил стореното. Предстоятел на

братството бил по онова време някой си Азинарий, франк по произход, мъж добродетелен и разсъдлив. Когато Валтер го посъветвал да пратят при разбойниците умни братя, които да разговарят с тях по подобаващ начин, той казал: „Тогава именно ти, Валтер, трябва незабавно да се отправиш натам, тъй като ние нямаме по-мъдър и умен брат от тебе.“ Само че Валтер съзнавал отлично, че трудно ще понесе упорството и високомерието на онези люде, поради което възразил: „Те ще смъкнат монашеското ми расо.“ „Ако ти съблекат расото, рекъл Азинарий, дай им и капюшона и кажи, че братята ти са наредили така.“ Валтер попитал: „А какво да правя с кожухчето и подрасника?“ „Кажи им, отвърнал достопочтеният отец, че братята ти са наредили да им предоставиш и тях.“ А Валтер продължил: „Не се гневи, дето питам, но какво да направя, ако поискат да сторят същото и с гащите?“ „Тогава, отговорил абатът, вече достатъчно ще си доказал смирението си; понеже по отношение на гащите не мога да ти наредя да им ги отстъпиш.“

Този отговор задоволил Валтер, той излязъл и попитал манастирските люде дали има кон, на който при нужда да може да се предприеме сражение. „Имаме добри и силни впрегатни коне“, отговорили онези. Накарал да му ги доведат веднага, яхнал единия и го пришпорил, сетне сторил същото с втория, но отхвърлил и двата, посочвайки техните недостатъци. След което си спомнил за добрия кон, който някога сам бил довел в манастира, и попитал дали той е все още жив. „Да, господине, казали те, жив е, но е вече много стар и служи при пекарите, като всеки ден пренася зърно до воденицата и обратно.“ Валтер рекъл: „Доведете ми го, та да го видя с очите си.“ Когато му го довели и го яхнал, той извикал: „О, този жребец не е забравил уроците, които му давах в младите си години!“ След което се сбогувал с абата и братята, взел със себе си само двама или трима ратаи, отправил се бързо към разбойниците, поздравил ги дружелюбно и ги подканил да поправят неправдата, която били сторили спрямо Божиите слуги. Те обаче само още повече се разярили и надули и принудили Валтер да смъкне расото, което носел. Той понесъл това търпеливо и казал, че така са му наредили. След като го съблекли, онези започнали да развързват обувките и гетите; докато стигнали до гащите, Валтер все повтарял, че така му е наредено. Те отвърщали, че не ги е грижа какво са му наредили монасите. Валтер отговорил, че

скоро и с него ще е така; и когато те понечили да употребят сила, незабелязано освободил стремето и ударил с него един от типовете така, че онзи рухнал мъртъв, грабнал оръжията му и заудрял наляво и дясно от себе си. След което се огледал и видял наблизко едно теле, което пасяло на моравата, скочил, изтръгнал плешката му и заудрял с нея враговете, гонейки ги из цялото поле. Някои разказват, че Валтер нанесъл такъв удар с юмрук по врата на най-наглия, който се бил навел да развърже обувките му, щото строшеният му вратен прешлен паднал в гърлото. Мнозина избил, а другите побягнали и изоставили всичко. Валтер обаче прибрал не само своето, ами и чуждото имущество и се завърнал с богата плячка в манастира.

Абатът го срещнал с въздишки и здраво го порицал; но Валтер поискал да му бъде наложена епитимия, за да не се радва плътски за това си деяние, което можело да погуби душата му. Както уверяват някои, той се сражавал още три пъти с нахлулите езичници и ги прогонил позорно от манастирските поля.

Друг път видял конете на крал Дезидерий да пасат на манастирската ливада Молис (Молард) и да опустошават тревата, прогонил конярите и избил мнозина от тях. По обратния път, радостен от победата, той ударил два пъти със свит юмрук една крайпътна каменна колона и откъртил голямо парче, което паднало на земята. Тази местност и до ден-днешен носи названието „Ударът на Валтер“.

Този прочут герой, граф Валтер, умрял много стар в манастира, където преди това грижливо бил изсякъл гробницата си на един планински връх. След смъртта си бил погребан там заедно с внука си Ратхалд. Въпросният Ратхалд бил син на Ратхер, сина на Валтер и Хилдгунда. Веднъж някаква жена, която дошла да се помоли на гроба, взела главата на Ратхалд и я отнесла в замъка си. Когато един ден в замъка избухнал пожар, тя си спомнила за главата, извадила я и я поставила срещу огъня. И пожарът скоро угаснал. След последния набег на езичниците и преди възстановяването на светото място никой от местните жители не знаел къде се намира гробът на Валтер. По това време в град Сегузиум живеела много стара вдовица на име Петронила, прегърбена над тояжката си и недовиждаща. Езичниците били пленили и отвлекли сина ѝ Маурин, който служил при тях повече от тридесет години. Най-сетне обаче той получил свободата си и се отправил към родното си място. Намерил майка си вече в дълбока

старост. Тя ходела всеки ден да се грее на слънце при една скала край града, а хората често отивали там и я разпитвали за старите времена; тя им разказвала различни нечувани неща най-вече за манастира Новалезе, които отчасти сама била виждала, отчасти обаче била само чувала от своите родители. Един ден неколцина мъже я отвели отново там и тя им показала къде се намира никому неизвестният гроб на Валтер, за който била чувала от предците си; при все че никоя жена не би дръзнала да посети въпросното място. Тя разказала още, че на същото място някога имало много кладенци. Съседите твърдели, че тази жена достигнала почти двестагодишна възраст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.